כתבת „העולם הזה" התפלחה לישיבה
הסגורה של מרכז הליברלים ומדווחת משם

„אני הייתי שם!"

ב יום שבת, סמוך לחצות בלילה, טילפן אלי אחד משרי הליברלים. במיסגרת שיחה על מצב מיפלגתו, הזמין אותי לבקר בישיבת המרכז. „היה מעניין", הבטיח.

ישיבת מרכז הליברלים, שעמדה להכריע בעתיד הסכם גח"ל, עוררה עניין רב בקרב אמצעי־התיקשורת. סגירת הישיבה בפני התיקשורת, הגבירה כמובן את העניין.

המיפלגה הליברלית, שחבריה מעי־רים עליה כעל „עתירת נכסים" שכרה בירינים שישמרו על חבריה מפני העיתונות. התוצאה: צבא של עיתו־נאים וצלמים התגודד סביב כל פתח אפשרי של הבניין.

עברתי על פני „כוחותינו" כשאני צמודה לחברי־כנסת מסויים, אשר הגעתי בחברתו. לא רק שלא נעצרתי, אלא הוכנסתי אחר כבוד לאולם שבו נערכה הישיבה.

האולם היה עדיין ריק מאנשים. על המושבים היו מונחים מאמרי עיתונות. ליתר דיוק שני סוגי מאמרים שנועדו לתגבר את הרוח הקרבית ששררה בקרב באותיות אדומות „חדר התייע־צות". בחדר זה ישבו „חמשת המופל־אים" (גדעון פת נעדר לטובת הוועידה הכלכלית) ו... התייעצו. אחר מהם אישר באוזניי „כאן, בעצם, נקבעו הדב־רים. למה שהתרחש באולם היה פחות ערך."

סוף, סוף, יצא עשן לבן, ובימת־הנשיאות החלה מתמלאת. הישיבה נוהלה בראשותו של סגן־יושב־הראש, חבר־הכנסת דן תיכון, בעלה של לור־מילה.

„אנחנו צריכים קו טלפון," מודיעה השרה דורון לאחראים על הדבר. הטלפון, מסתבר, הוא מכשיר חיוני. ראש־הממשלה, יצחק שמיר, עמד בקשר טלפוני שוטף עם הצמרת הליב־רלית. הוא גם היה האחראי לנסיגת מודעי במהלך הערב.

למי יש יותר רכוש?

ל חזקאל סלומין, יצחק ברמן, סיג־לית פריאל וחברי מיפלגה אחרים נכנסו לאולם בהדרגה, כשחבר־הכנסת, אריאל ויינשטיין, רולק בעק־בותיו. ויינשטיין מנסה לפייס את תיכון שנעלב, מהסמכות שנטל לידיו צ'יץ'.

אשת היו"ר, לודמילה, מפקחת בדאגה על הסיטואציה. „די, בואו ניכנס," היא מחטלת בסמכותיות את ה„מיני־משבר".

בדיקת־ביניים של מיספר הנרשמים לעלות לדוכן־הנאומים מראה שהוא מתקרב למיספר חברי המרכז בכלל. הפעילות מחוץ לאולם נמשכת: אנשים שונים ספק נגררים (על פי גירסתם) ספק מתדפקים (על פי גירסת השרים) לחדר שבו יושבים השרים. בני שליטא יוצא בניצחון גדול מהחדר ומדווח שניסו להניאו מכוונתו לנאום בעד המשך הליכוד, אך הוא נותר דבק בעמדתו. לשליטא, מס' 12 ברשימה יש סיבה טובה להפגין עקביות ולתמוך בהמשך הליכוד.

מ„חדר ההתייעצויות" נמסרה לי גירסה שונה לחלוטין — שליטא נכנס על דעת עצמו, וסולק.

באולם משתוללת ה„נאמת". על הראש בפועל פורץ החוצה, כשחבר־הכנסת, אריאל ויינשטיין, רולק בעק־בותיו. ויינשטיין מנסה לפייס את תיכון שנעלב, מהסמכות שנטל לידיו צ'יץ'.

אשת היו"ר, לודמילה, מפקחת בדאגה על הסיטואציה. „די, בואו ניכנס," היא מחטלת בסמכותיות את ה„מיני־משבר".

בדיקת־ביניים של מיספר הנרשמים לעלות לדוכן־הנאומים מראה שהוא מתקרב למיספר חברי המרכז בכלל. הפעילות מחוץ לאולם נמשכת: אנשים שונים ספק נגררים (על פי גירסתם) ספק מתדפקים (על פי גירסת השרים) לחדר שבו יושבים השרים. בני שליטא יוצא בניצחון גדול מהחדר ומדווח שניסו להניאו מכוונתו לנאום בעד המשך הליכוד, אך הוא נותר דבק בעמדתו. לשליטא, מס' 12 ברשימה יש סיבה טובה להפגין עקביות ולתמוך בהמשך הליכוד.

מ„חדר ההתייעצויות" נמסרה לי גירסה שונה לחלוטין — שליטא נכנס על דעת עצמו, וסולק.

באולם משתוללת ה„נאמת". על

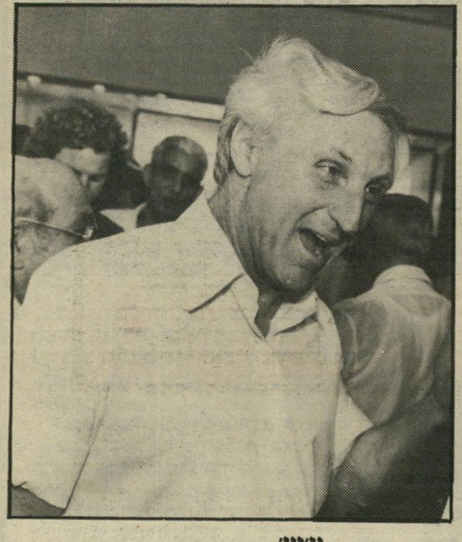

מודעי צ'יץ'

מנהיג נבחר ומנהיג ספונטני

במרכז. („לפרק את הליכוד, העיקר הכבוד!" הכריז חבר מרכז ונענה בהתלהבות). אחד המאמרים פורסם בהארץ, ודיבר (כמובן) בגנות חרות על העזתה לדרוש את בחינת הסכם גח"ל. השני — נכתב על־ידי „מס' 1", יצחק מודעי.

במאמר שפירסם יומיים קודם לכן במעריב פירט מודעי את פרטי ההסכם שנחתם בינו ובין יצחק שמיר, עם כניסתו לראשות הממשלה.

חברי המרכז התחילו למלא את האולם ברעש. אלה שהכירו אותי שיתפו פעולה והציגו אותי כ„אילנה, החתיכה החדשה של דוק מאירוביץ". החולפו צעקות כגון: „דוד, (אדמון) אתה איתנו, נכון?" הנטיה הכללית־קולנית בעד הליכה ברשימה עצמאית לכנסת ניכרה טרם תחילת הישיבה. שלמה („צ'יץ") להט מיקם עצמו בשורה הקידמית ואסף סביבו תומכים בפירוק ההסכם, או כפי שהוגדרו בפי מתנגדיהם „אלו שאין להם מה להפ־סיד" (דרור זייגרמן, אריה דולצ'ין וכן הלאה).

פתיחת הישיבה נרחתה בשעה, ומוקד ההתעניינות עבר להצנה האמי־תית, שהתנהלה בחדר סמוך, שעליו אירגנו פניה להוצאת צו־מניעה נגד אפשרות המרכז להכריע בעד המשך הליכוד בישיבה הנוכחית. השיקול היה אי ביטחון בכך, שהמרכז אכן יצביע בעד פירוק הליכוד.

„למה לקחת צ'אנס?" זורקת לעברי סיגלית פריאל היפה, תוך כדי ריצות והתייעצויות עם עורכת־הדין לאה מדיאן, או כפי שהוצגה לפני „היועצת המישפטית של המיפלגה".

„איזה יועצת. היא סתם עורכת־דין. גם אני עורך־דין," אומר חבר מרכז אחר. אין ספק, הליברלים — מיפלגה אוהבת חבריה. היועצת (או לא?) הנ"ל היוותה חידה לגבי: בתחילה — סייעה בידי אנשי פלומין החהלטיים. בשלב מאוחר יותר, כשאיבדו אלו את כוחם והחלה מסתמנת מגמת פשרה, נראתה מדיאן מסתודדת עם אלי קולאס, איש שלומו של שריר. „אין בעיות," מרגיע אותה קולאס. „תגידי לי הם שזה על דעתי ועל דעת אברשה."

וחזרה לאולם: בתוך המהומה מקפץ שלמה להט על בימת הנשיאות ומנסה לחתוך דברים. הוא מבקש ממי שבעד הצבעה על הצעתו של יצחק מודעי (פירוק הליכוד) שירים את ידו. רוב מוחץ של ידיים מונף אל על. יושב־דוכן־הנואמים ניצב חבר־הכנסת לש־עבר, גוסטב בריאן. „25 שנים בזבזתי על המרכז הפרוגרסיבי..." הוא מבזבז עוד כמה דקות יקרות, ומבריח חברים רבים לפרוזדור, שם מפטרלים „שמות שהסעירו את הישוב" בעבר.

הפער בין השרים לחברי המרכז, שכה בלט בתחילת הישיבה („הם מוכרים אותנו", האשים חבר המרכז, דוק מאירוביץ, את חמשת השרים, וזכה לתרועות הסכמה) מתחיל להיעלם.

„היום הזה יכנס להסטוריה," נושא חבר מרכז צעיר הקרוי אבי הספר, „היום הגשנו לשימעון פרס את השיל־טון."

גם הצעקות שנשמעו בתחילת ה־ישיבה בנושא איחור הרכוש בין חרות לליברלים, נמוגות. אחרי הצהרות שחצניות בדבר עושרה של המיפלגה הליברלית ואיזכור „קרן תל־חי" תוך כדי קריצות־עיניים רבות־משמעות, אומר איש קבוצת שריר: „את יודעת מה, לא בטוח לאיזו מיפלגה מהשתיים יש יותר רכוש." אמר ונשאר בחיים. בתחילת הערב איש לא היה מסתכן באמירה כזו.

דפנה ברק ■

העם
מעגל הדמים

האם יצטרף השם עין־חילווה לשמות צברה ושתילא?

אם יש דבר אחד שישראל אינה זקוקה לו בשעה זו הרי זה ידיעה על הרג במחנה של פליטים פלסטיניים בדרום־לבנון, באיזור הכבוש על־ידי צה"ל.

השמות הנוראים של צברה ושא־תילא עדיין מהדהדים בעולם, ואין ויכוח על ישראל, שבו אין הם צצים. כל מאורע של הרג במחנה־פליטים מעורר זיכרונות אלה מייד, ופותח את הפצע.

השבוע התנוסס ברוב עיתוני העולם, בראש העמוד הראשון, ידיעות על הרג חדש. מיליציה מקומית, הפועלת בחסות ישראל, הרגה נשים וילדים בעין־חילווה.

העולם הזדעק מייד. מועצת־הביטחון של האו"ם כינסה ישיבת־חירום. מכונות־התעמולה התחילו לפ־עול. העובדה שכלי־התיקשורת הישר־אליים טיפלו בהרג זה כמו בכרוניקה שיגרתית, מבלי לנסות כלל לחקור מה אירע, אינה מוסיפה להם כבוד. זהו שלב חדש בהידרדרות.

עבודה שחורה. ביסוד המאו־רעות מונחת דילמה, הכרוכה בעצם המשך הכיבוש הישראלי בלבנון.

המטרה העליונה של צה"ל, ושל הממשלה, היא עתה לחסוך בחייהם של חיילי צה"ל. כל אבידה נוספת לצה"ל, מעבר ל־580 קורבנות־החינם של מילחמת־הלבנון עד כה, אינה רק טרגדיה בפני עצמה, אלא גם מכה לממשלת־הליכוד, העומדת להתייצב בבחירות כמי שיזמה את המילחמה וניהלה אותה.

למעשה יש רק דרך אחת למנוע אבידות: להעביר את העבודה השחורה של הכיבוש מצה"ל לידי מיליציות מקומיות.

מיליציות אלה מורכבות, בהכרח, משכירי־חרב, ובניהם יסודות מפוק־פקים ביותר. הספורט הלאומי הלבנוני — עריכת טבח הדדי — טבוע בנישמתם. כאשר ההתנגדות לכיבוש מוצאת את ביטוייה בפיגועים, מגיבות המיליציות השכירות בעריכת טבח־זוטא. האחריות לכל הרג כזה נופלת — בצדק — על צה"ל, כפי שקרה בצברה ושאתילא.

זהו מעגל־קסמים שאין לו סוף, מלבד אחד: הסתלקות גמורה מן האדמה המקוללת של לבנון.

הממשלה
ליקוקים בקיריה

בכינוס החוג לחקר המיקרא בקיריית־ארבע חיזק שרי־הביטחון משה ארנס את ידי המתנחלים

רגלים בכחול ולבן היו תלויים על בית־האבן הגדול, מן הגג אל הקרקע.

ארנס עם ואך בקריית־ארבע
חיוכים הדדיים

חלק מתושבי הקיריה ואנשים מהת־נחלויות אחרות בשטחים הכבושים — אנשי ארץ־ישראל השלמה, דתיים וקנאים — ישבו בתוך האולם, כשהם מקשיבים רוב קשב להרצאות בנושא המיקרא ובנושא זכות העם היהודי על נחלת אבותיו.

מי שלא חיכה בתוך האולם, חיכה מחוצה לו.

טירטור מנוע של מסוק בישר את בואו של השר.

לבוש חגיגי. במורד הגיבעה, בכביש המוליך אל המתנ"ס המקומי, נראה אדם צועד צעדים זריזים כשחיוך גדול שפוך על פניו. כיפה שחורה התנופפה על ראשו ברוח קלה של יום חמסין. אלייקים העצני, מראשוני מתנחלי הקיריה, אדם הידוע בדיעותיו הקיצוניות, עורך־דין המייצג חלק מעצורי המחתרת היהודית, צעד באין למקום הכינוס.

מאי־שם, מכיוון אחר, הופיע שלום ואך, יו"ר מועצת קיריית־ארבע. הוא היה לבוש בבגדים חגיגיים — מיכנסיים כהים וחולצה לבנה בוהקת — כשהציציות מתבדרות ברוח, והכיפה הסרוגה על ראשו.

הוא עמד והמתין לפני הרחבה בכניסה לבניין המתנ"ס.

ואז הגיע שר־הביטחון, במכונית שחיכתה לו במינחת המסוקים. הוא היה לבוש כהרגלו בפשטות, במיכנסיים ובחולצה בהירה (ללא מיקטורז ועניבה), בא היישר מישיבת הממשלה. ארנס יצא ממכוניתו, ובחיוך רחב של אושר ניגש ללחוץ את ידו של שלום ואך. זה חייך לעומתו בחזרה, והשניים צעדו את תוך הבניין.

ארנס התקבל במחיאות־כפיים סוערות, עלה על הבימה ונשא דיברי־ברכה אל הנוכחים שישבו והקשיבו. והוא אמר בדיוק את מה שהם קיוו לשמוע, כשהוא מחזק את ידיהם בהתנחלותם בעיר הערבית חברון. הוא אמר בין השאר: „אני מאמין שמרבית תושביה הערבים של חברון מעוניינים

(המשך בעמוד 18)